

bréznati se izvira iz mesečnega imena a ne naopako; c) nsl. ebehtnik Meg., Gutm., obahtnik o. Mark. martius, ebahtnik Meg. aprilis, ebehtnica annunciatio B. V. M. 25. martii Meg., o. Mark. To mesečno ime je tujega rodú: strvisn., sredvisn. ebennaht tag-und nachtgleiche. Moj dostavek: beseda ebennaht je torej naravnost preložena iz lat. aequinoctium, i menda nej lahko dvomiti, da ima Device Marije praznik ebehtnica ime iz nem. besede: ebennaht, ker takrat sta noč i dan res enólíka, i ker je tudi tirolski: ebnachten fest der verkündigung Mariae, Schöpf 100. Nsl. ime: ebehtnik besedi: ebehtnica tako ustreza, kakor svečnik (februarius) Meg. besedi: svečnica. Ker obe nsl. besedi: ebehtnica ino ebehtnik imata svoj pravi i prvi rod v besedi: ebennaht, katera iz početka znači samo aequinoctium, torej bi se ebehtnik morda pravilneje vrstil k mesecem, kateri se imenuje po velikih naravnih prikaznih; č) nsl. mali traven, poleg nepravilnejše oblike: malo-traven Jambr. novi-Jez. martius; d) nsl. gregurščak (pravilneje: gregorščak) martius, sv. Gregorja mesec; e) strsl. lъžujekъ martius, iz glag.: lъgati (lügen), čas ležnjivega vremena, da bi torej to ime bolje služilo za „aprilis“ nego za „martius“, ali nikdar nej pozabiti, kar o tej stvari gosp. dr. Miklošič govori tekój v začetku svojega spisa.

Aprilis.

Nsl. a) mali traven (1466), Trub., Meg., ev.-tirn., Habd., stol.-prat., véliki traven novi-Jez., hrv. mali traven, srb. travanj aprilis, — strsl. travъnъ, trěvъnъ, travenъ, travenъ, hrv. traven, mlrus. traven, starorus. travenъ, čšk. tráven majus, Moravljonom i Slovakom: junius. To ime kaže mesec, v katerem raste i zelení trava; b) nsl. ebahtnik Meg. aprilis; c) nsl. gjurgevščak (pravilno: ĵurĵevščak, jurijevščak) ev.-tirn. aprilis, sv. Jurija mesec; č) strsl. brěznъ, brězenъ, brězokъ, brězozolъ, aprilъ aprilis, o čemer se je uže govorilo. (Dal. prih.)

Naznanilo družbe sv. Mohora.

Po željah, od več strani razodetih, podaljšuje se obrok pristopa v družbo sv. Mohora to leto še za 14 dni t. j. do 16. aprila t. l.; naj se torej podviza, kdor misli še za letos med Mohorjeve družnike stopiti. Kdor bi se pozneje oglasil, moral bi se za prihodnje leto odložiti.

V Celovcu konec marca.

Družbin tajnik.

Zabavno berilo.

Ženitnina.

Črtice iz življenja, poslovenil po hrvaščini J. Levičnik.

(Konec.)

Dobrih štirinajst dni potem stopi v mojo sobo človek, enak nočni prikazni. Gledam ga, in kmalu me ga bilo o svitem dnevu groza. Ako ne bi bil spregovoril, nikdar ga ne bi bil spoznal po obrazu, tako se je bil spremenil. Bil je Ljudevit.

„Gospod! je li še rešenje za-njo?“ — vpraša me kakor brez duše.

„Hvala Bogu, da ga ni — na tem lažnjivem svetu“, odgovorim mu z mrzlim ledenim glasom. „Kmalu se bo preselila na boljši dom, k roditeljem svojim, ki jo ne bodo sramotno zavrgli, tako kakor ste jo vi.“

„Tedad naj se me Bog usmili!“ zastoče v solzah Ljudevit. „Glejte! prišel sem neposredno od groba Julijinega. Predvčeranjem smo jo zakopali.“

„Imate tedaj vzroka dovolj, žalovati nad grobom dvojih src, ki ste jih s svojo neznačajnostjo pred časom umorili in pahnili v hladno krilo črne zemlje.“

„Peljite me k Milici!“ — prosi me Ljudevit presunljivo.

„Ne smem, ako jo poprej na vaš prihod polagoma ne pripravim. Pa kaj jej čem tudi povedati? Vedite, da ona še ne vé, da jo mislite za vselej zapustiti.“

„Nikdar! — nikdar več se ne bom ločil od nje.“

„Gospod! prekasno je“, mu rečem.

„Morebiti vendar še ni — Bog se me bo usmilil“, zavrne Ljudevit. „Prosim vas, pojdite hitro do nje, in povejte jej, da me je od nje odpeljal nek skriven vzrok, pri katerem je šlo za moje poštenje, pa da je zdaj vse vredjeno in poravnano. Povejte jej dalje, — povejte, kar vi za najbolje spoznate.“

Na to milo prošnjo se mi vkljub moje mržnje začne smiliti nesrečni Ljudevit. Zaukažem nasledljati najbrzejšega konja, in v urnem teku odjaham proti grajščini svoje sosede. Komaj stopim v sobo Miličino, že mi vsa od hrepenenja zavzeta bolnica nasprot zastoka: „Oh moj Bog! srce mi pravi, da se je Ljudevit vrnil. Raz obličje vaše vam berem veselo novico. Prosim, pripeljite mi ga urno, da ga še enkrat vidim.“ — Koj med durmi se vrnem, zajaham zopet čilega vranca ter oddrčim proti svojem domu, kjer me je Ljudevit že komaj čakal. Hitro zasedem družega konja, kakor tudi Ljudevit svojega, in skokoma jo vlijeva kar naravnost čez travnike proti sosedini grajščini. Al — prepozno! — Na prag Miličine sobe stopivšima nama na ušesa zadoni srce presunljivi jok vse grajske družine, ki se je bila v pobožni molitvi zbrala krog smrtne postelje od vseh družinčet neskončno ljubljene Milice. V sobo stopivša našla sva Milico mrtvo! Sladki smehljaj zibal se jej je kakor k slovesu na njenih bledih ustnicah; — oko njeno pa — ono je gledalo že cvetne livade srečnejše domovine, kakor je naša zemeljska solzna dolina.

Teta se za Ljudevita kar zmenila ni, kakor bi ga ne bilo; meni pa je djala: Ko ste odšli poprej iz sobe, poklicala me je Milica k sebi, in mi s sladkim, pa že pojemajočim glasom rekla: „Preljuba mi tetika! vidite, on me vendar le ljubi; saj je prišel zopet nazaj.“ — In ko je slišala klopotanje konjskih kopit na dvorišču, stisnila je obedve roki na prsi ter šepetala: „to je on!“ — pobesila je glavico in izdihnila življenje svoje. Radost jo je umorila, — radosti jej je počilo bolno srce. Lepo, — a grenko je umreti take radosti!“

„O pogrebu Miličinem molčim!“ — — —

„Kmalu za Milico šla je v grob tudi teta njena, stara moja soseda in prijateljica. Ljudevit je prodal ne dolgo potem svojo grajščino in zapustivši domovino šel je iskat po ptujem svetu hladila svojim srčnim ranam. Potrošivši tako kmalu svojo obilno očetovsko dedšino se ni vedel zdaj kam obrniti. Izneveril se je poslednjič rodu svojemu in veri očetovi ter stopil v turško vojsko. Ni dolgo, kar sem izvedel, da je umrl v neki bolnišnici na jutrovem za hudo kužno boleznijo. Tako je končal, akoravno po ljubezni toliko srečni Ljudevit življenje svoje, zapuščen od vseh, neobžalovan od nikogar, — kakor tudi za mano ne živa duša začivkala ne bo. Razun moje ranjce matere me ni nikoli nobena ženska rada imela; mislim pa, da ga ni človeka pod solncem, ki bi više cenil dar ljubezni ter bil srečnejši od mene, da bi mi bil le en žarček ljubezni obsijal temno pot življenja mojega. Al — mati narava ni mi podarila lepote telesne — s tem pa je podpisala osodo življenju mojemu.“

Tukaj je končal prijatelj moj povest svojo. Govoril sem mu na srce in tolažil ga, kar koli sem mogel, al vse — zastonj. Le majal je z glavo ter na vse moje